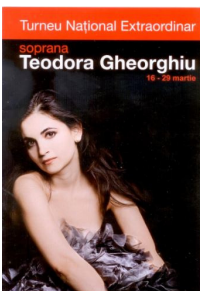

Soprana Teodora Gheorghiu, rafinament la Ateneul Român

(Costin Popa – 31 martie 2018)

Nu știu dacă greșesc, dar îmi pare că Teodora Gheorghiu este prima artistă cu activitate pe scene importante ale lumii care și-a propus un turneu național extraordinar de recitaluri în orașe mai mari sau mai mici, la Pitești, Caracal, Brașov (municipiul natal), Alba Iulia, Arad, pentru ca acum să-l încheie în Capitală.

După prezențe la Opera de Stat din Viena, teatrele lirice din Bruxelles, Geneva, Champs-Élysées din Paris, Festivalul de la Glyndebourne ș. a., fosta absolventă a Academiei de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca a ales din nou România spre a-și înfățișa arta, de această dată pe podiumul de concert, spre bucuria publicului la reîntâlnirea cu o cântăreață aflată la zenitul carierei.

Programul bucureștean, diferit față de cel din țară, a cuprins în prima parte miniaturi, piese vocale franceze de extracție romantică târzie și impresionistă, pentru ca după pauză să ofere două mostre de arii de operă aparținând belcanto-ului romantic italian. Bine susținut a fost recitalul de către pianistul Franck Villard, originar din Hexagon, un artist cu aplecare deosebită în primul rând pentru teritoriul componistic natal.

Teodora Gheorghiu își pornește demersurile interpretative de la glasul de limpezimea și puritatea cristalului, bine rezonant în dimensiunea Sălii Mari a Ateneului Român, de la construcția inteligentă în care cuvântul îi este sursă de inspirație, de la tălmăcirea stilistică adecvată. În prima parte, artista s-a dovedit o remarcabilă creatoare de atmosferă, de imagini picturale, în care visarea și melancolia au transpărut, pline de sensuri ce au penetrat minți și inimi.

După cele „Cinci melodii populare grecești” de Ravel, pianissimele lansate în eter cu finețe au impresionat în „L'heure exquise” de Reynaldo Hahn, alături de sensibilitatea expresiei adăugată liniștii interioare din „À Chloris” a aceluiași compozitor. Diminuendo-urile până la fir de voce au însoțit concretetea lecturii din „Rêve” (Ravel), în timp ce desenelor melodice ale lui Duparc le-a dăruit inflexiuni și volute expresive („L'invitation au voyage”), transpuneri în sfere abisale ale sufletului („Soupir”) și un discurs de anvergură mai pregnantă pentru „Phidylé”.

După pauză, Teodora Gheorghiu s-a apropiat de melodică donizettiană prin aria Lucreziei Borgia „Com'è bello!” din prologul operei omonime, căreia i-a restituit delicatețea extatică a lejerităților printr-un „canto spianato di grazia” exemplar.

Mai pretențioasă, aria finală a Imogenei „Col sorriso d'innocenza” din opera „Piratul” de Bellini i-a permis artistei un parcurs inteligent tratat, izvorât din lirismul darurilor native, de la notele grave domol emise cu sonorități „di petto” la fluiditatea liniei vocale atât de proprie portativelor

compozitorului, de la accentele din secțiunea Allegro la ornamentațiile survolate cu ușurință și încheind cu un Do natural acut de forță, o limită aspră.

Teodora Gheorghiu este o distinsă artistă, care a adus pe podiumul de concert rafinament de exprimare, clipe de extaz sonor, înveșmântate într-o poetică seducătoare.